

A MAGYAR KIRÁLYI FÖLDMÍVELÉSÜGYI MINISZTERIUM KIADÁSA

RÁDIÓS GAZDASÁGI ELŐADÁSOK

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG:

ELNÖK: MAYER KÁROLY DR.
HELYETTES ELNÖK: BUDAY BARNA

TAGOK:

MARSCHALL FERENC DR. SZTANKOVICS JÁNOS
NÉMETH JENŐ WELLMANN OSZKÁR DR.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

CZVETKOVITS FERENC DR.

SEGÉDSZERKESZTŐ:

SUHAYDA TIBOR

SZERKESZTŐSÉG:

BUDAPEST, V., KOSSUTH LAJOS-TÉR 11. SZ., II. ZOL.

V. ÉVF.

A. SOROZAT
7. SZÁM

1932.

OLVASD EL, ŐRIZD MEG ÉS GYŪJTSD KÖNYVTÁRBA!

AZ ŐSZI BARACKFÁK NYESÉSE

ÍRTA:

HORN JÁNOS

M. KIR. KERTÉSZETI FELÜGYELŐ

Az 1931. év összegyűjtött példányához egész vászonkötésű

BEKÖTÉSI TÁBLÁK

kaphatók 80 fillérért, postán, keresztkötéssel, 1 pengőért a "Pátria" Irodalmi Vállalat és Nyomdai Részvénytárs.-nál Budapest, IX., Üllői-út 25. sz.

Az őszi barackfák nyesése.

Írta: **Horn János** m. kir. kertészeti felügyelő.

Az őszibarack termesztésére alkalmas vidékeinken, sajnos, még ma is sok olyan magról kelt őszibarackfát találunk, amelyek hitvány, izetlen, kevés húsú, rossz gyümölcsöt teremnek. A piac és a háztartás ellátása tekintetében értékkel nem bíró ilyen őszibarackfák még a helyüket sem érdemlik meg. Ezért nem is ezekkel, hanem a helyettük használnál ültethető azokkal a nemes fajtájú őszibarackfákkal foglalkozom a következőkben, amelyeken a mindannyiunk által kedvelt, a szó teljes értelmében vett igazán nemes őszibarack terem. Ezek mutatós, szemnek-szájnak kívánatos gyümölcsének a háztartásban és a piacon egyaránt nagy értéke van. Az irányukban megnyilatkozó kereslet korlátolt termesztési lehetőségük miatt pedig ott, ahol fájuk jól díszlik, a kivitel tekintetében is hiányt pótló. Tömeges termesztésüknek nagy közgazdasági jelentősége van. Az őszibarack termesztése azonban csak akkor lehet gazdaságos, ha az alább elmondottak miatt kényes fáját olyan kezelésben részesítjük, amely az okszerűen kihasznált hosszabb élet-tartam mellett a legtöbb termést is biztosítja a fa gazdájának.

Az őszibarackfának Kína és Perzsia a hazája. Nálunk tehát nem őshonos. A közönséges őszibaracknak hazánk területén való első jelenlétének nyomát Tiberius római császár uralkodása idejéből ismerjük. Bizonyos, hogy Pannoniában a gyümölcstermesztést és szőlőművelést kedvelő Tiberius császár légioi honosították meg. Ezzel ellentétben, a magtól nem való, úgynevezett duránci őszibarackfajtákat csak sokkal később, Nagy Lajos királyunk olasz származású udvari népe hozta be és terjesztette el az országban. Azóta ugyan az őszibarackfa már nálunk is meghonosodott, de melegebb éghajlatú őshazájának megfelelően, jó eredményt adó művelése még mindig csak különleges igényeinek gondos figyelembe vételével biztosítható. Ezért a fagy iránt is érzékeny őszibarackfa nálunk csupán a szőlő égőve alatt, védett, déli fekvésekben, jól felmelegedő, a meleget visszasugárzó talajokon érzi igazán jól magát. Csak ilyen helyeken ad minden tekintetben elsőrendű termést. Innen ered az, hogy hazánkban az őszibarack tényleg okszerű termesztése csak a gyümölcsöt a földhöz közelebb hozó bokoralakú fán történhet.

Az őszibarackfa termőképes állapota már 3—4 éves korában beáll. Korai termőre fordulásának és kényes voltának tulajdonítható, hogy a fa élettartama a 20—25 évet is alig éri el. Fájának gazdasági szempontból elfogadható termőképes állapota csak hozzáértést kívánó rend-

szeres nyesés segélyével tartható fenn. A gondozatlan vagy helytelenül kezelt és nyesett fa korán felkopaszodik, értékkel alig bír, kevés gyümölcsöt terem és hamarosan kipusztul. Ezért fontos, hogy az őszibarackfák igazán gazdaságos művelését biztosító elmaradhatatlan nyesési módjait természetünk, még így a rádió útján is, minél szélesebb körben megismerjék.

Az őszibarackfának már természeténél fogva legjobban megfelelő bokoralakú fa gyanánt való nevelése, az *egy éves oltványnak* tavasszal vagy ősszel állandó helyre történő kiültetése alkalmával kell hogy megkezdődjék. *Az őszibarackja az átültetést nem kedveli*, azt többé-kevésbé megsínyli. Minél fiatalabb az elültetett fa, annál nagyobb az eredmény is. Ezért kétéves vagy ennél idősebb őszibarackfát már ne vásároljunk és ne ültessünk. Természetes, hogy az *elültetett egyéves fácskák a nemes fajták oltás útján előállított oltványai* legyenek. A magvetés segélyével nyert magcsemetéknek a természetes célját szolgáló elültetésétől tehát tartózkodjunk.

Az elültetésre alkalmas egyéves őszibarackfa-oltvány a leendő törzset képező 80—120 cm hosszúságú vesszőből, vagy ha az oltvány erősebb fejlődésű, ebből és az ennek oldalán kinőtt több-kevesebb másodrendű oldalvesszőből áll.

Az ilyen *kiültetésre alkalmas oltványnak bokoralakú jává való nevelése* a következőképpen történik. Az elültetett egyéves oltványt tavasszal, az oltás helyétől számított 40—50 cm magasságban egy hajtórügy, avagy egy kettes vagy hármás rügy felett visszanyessük. Ha az oltványon oldalvesszők is volnának, ezeket a rajtuk levő legelső rügyre, vagy ha a kiindulási helyükön rügyet látunk, erre, tehát töben nyessük vissza.

Tavasszal a törzset képező sudaron levő rügyek egy része kihajt. Ezek közül a törzsön köröskörül elosztva 4—5 hajtást szabadon nőni hagyunk. Ezek teszik a bokor korona alapját. Minden más hajtást a nyár folyamán, esetleg többször is, 4—6 levélre bekurtítunk. A következő tavasszal az előző évben fejlődött 4—5 vesszőt, ha erősebbek, kétharmad részükre, ha gyengébbek, hosszúságuk felére nyessük vissza. Ez mindig kifelé néző hajtórügyre, avagy kettes vagy hármás rügyre történjék. Ezután, a vesszőkön lévő rügyek kihajtása következtében, a fáska elbokrosodik. Az így nyert hajtásokból 5—8 olyan hajtást, *amelyek kifelé irányuló növekedést mutatnak* és egymástól távol állanak, szabadon fejlődni engedünk. Minden más hajtást a nyár folyamán 4—6 levélre lekurtítunk. A korona belsejébe növekedő hajtásokat pedig töben levágva eltávolítjuk. *Az őszibarackfáska koronájának ugyanis belül üres, kehelyalakot kell mutatnia.* Az így nevelt fáska, a második év végén, 5—8 oldalággal bíró, kész, katlanalakú koronát mutat. Ezután a fa már teremni kezd. Ezért a meglévő koronaágak további hosszanti növekedésének a biztosítása mellett már a *termőrészeknek rendszeres nyesését* is meg kell kezdeni.

Aki az őszibarackfát helyesen akarja nyesni, annak nemcsak a fa különböző részeit kell ismernie, hanem tisztában kell lennie ezeknek egymástól eltérő tulajdonságával, hivatásával is. *Tudnunk kell, hogy a ján végzett minden egyes nyesésnek okának kell lennie. Tudnunk kell azt is, hogy a farészen alkalmazott nyesés milyen következményekkel jár.* Csak ezek-

nek alapos ismerete biztosíthatja a fa tényleg okszerű, tehát gazdasági szempontból is kifogástalan nyesését. *A nyesés okának és okozatának ismerete nélkül való egyszerű nyesegetéssel* haszon helyett csak kárt okozunk magunknak.

Tudnunk kell továbbá azt is, hogy az őszibarackfa rügyei már egy év alatt termőrügyekké fejlődnek. *Az a rügy, amely a keletkezését követő évben nem hajt ki, a legtöbb esetben leszárad.* Ezért a nyeséssel nemcsak azt kell kierőszakolni, hogy minden farészen évről-évre új rügyek fejlődjenek, hanem ezek kihajtása is biztosítva legyen. Az őszibarackfák a virágot, illetve a gyümölcsöt a vesszőn hozzák meg. Ez a vessző ugyanazon a helyen gyümölcsöt többé nem hoz. Csak a rajta levő kihajtott rügyből képződő vessző fogja a következő év gyümölcsét megteremni. *Ha az őszibarackfa ágait nyesetlenül hagyjuk vagy azt helytelenül nyessük, alulról kezdve felkopaszodik.* A kopasz ágrészek termést nem hozhatnak, csak az ágak seprőszerű csücsán mutatkozik gyümölcs. Az ilyen fa pedig gazdasági tekintetben egyáltalában nincs kihasználva.

Az ágak felkopaszodását csak a hozzáértéssel véghezvitt rendszeres nyeséssel akadályozhatjuk meg. Ha a nyesést helyesen végezzük, a fa ágai alulról a csücsukig termőrészekkel lesznek megrakva úgy, hogy minden egyes ág alulról a csücsüg termést ad. Természetes, hogy csupán az ilyen teljesen kihasznált fának van nemzeti vagyont is jelentő teljes gazdasági értéke.

A termőfa helyes nyesési módjainak elmondása előtt, a nyeséssel kapcsolatos farészeknek rövid ismertetésével kell a következőkben foglalkoznom. Ha az őszibarackfát alaposan megnézzük, azon hosszúka, hegyesedő, karsú *hajtórügyeket* és zömök, gömbölyded *termőrügyeket* különböztetünk meg. Az előbbiekből kihajtásuk után *hajtás*, tehát farész, az utóbb említettekből pedig *virág* fejlődik.

Ezek a rügyek egyféle minőségben külön egyedül vagy egymással együtt, *párosával* és *hármásával*, állhatnak. *A párosan álló rügyek közül az egyik rendszeren hajtó, a másik pedig termőrügy. A hármásával álló rügyek közül a középső hajtórügy, míg a tőle jobbra-balra álló rendszeren termőrügy szokott lenni.*

A kihajtott hajtórügyből keletkezett farészt, amíg az puha állományú, zöldes levelek vannak rajta, *hajtásnak* nevezzük. Ha a hajtás túlerős növekedésű, vagy a hegye elpusztul, a nyár folyamán oldalhajtásokat fejleszt. Ezeket *másodrendű hajtásnak* nevezzük. Ha a hajtás idősebb farészből nő ki s erős, hosszú, ujjnyi vastagságú, akkor *vízajtás* a neve. Az olyan hajtást, amely az ág folytatását képezi, vagy amelyből ágat akarunk nevelni, *vezérhajtásnak* hívjuk. Ha ősszel a hajtás megfásodik, a levelek lehullanak róla, akkor *vessző* lesz belőle. Ez *vezérvessző*, vagy, ha az ág oldalából nő ki, *termővessző* lehet.

Ez utóbbiak fejlődésüknek megfelelően különfélék lehetnek. Megkülönböztetünk *teljes termővesszőt*, amely zömök, rövid szártagú, ceruzavastagságú s oldalán végig hármás rügyeket mutat. A valamivel hosszabb növekedésű, vékonyabb, ú. n. *hiányos termővesszőkön* egyes- és kettős-rügyek között csak néhány hármásrügyet láthatunk. A gyenge, vékony vesszőkön rendszeren egyedülálló hajtórügyek vannak. A *bokrényársak* hajtórügyben végződő olyan 5—10 cm hosszú vesszők, amelyeken a

termőrügyek csoportban egymás mellett ülnek. A *vessző* mindig egy éves farész. Ha a vessző a második életévébe lép, akkor már *galy* a neve. A hosszú, erős növekedésű, koronát képező galyakat *ágnak* nevezzük.

Az erőteljesen növekedő vezérhajtásokon fejlődő *másodrendű hajtásból* képződő *másodrendű vesszőkön* sokszor termőrügyek is vannak. Az ezekből fejlődő virágok azonban rendesen megtermékenyülés nélkül lehullanak. Ezért ezek levágása kárral nem jár. Ezeket a másodrendű vesszőket mindig a rajtuk levő két legalsó rügyre nyessük vissza, hogy onnan hajtásokat kapjunk. Többen levágni ezeket nem szabad, mert ott rügyek nincsenek s így a vezérvessző kopasz maradna. A *meddő vesszőkön* virágrügy nincs, vagy ha van, ez annyira a vessző végén fejlődött, hogy gyümölcs belőle már nem fejlődhet. Ezeket is a rajtuklevő legalsó 2—3 hajtórügyre kell visszanyesni.

Az őszibarackfa *nyesésének az ideje tavasszal van*. Ilyenkor a kissé duzzadásnak induló termőrügyeket már a tapasztalatlanabb nyeső is könnyen megkülönbözteti a hajtórügyektől. Ez azért fontos, mert sohasem szabad termőrügyre nyesni a vesszőt ott, ahonnan hajtást óhajtunk fejleszteni. Viszont a termőrügyek levágása által a fát tesszük terméketlenné.

Mindezek előrebocsájtása után most már rátérek az elől említett módon felnevelt és már teremni kezdő 3—4 éves bokoralakú *őszibarackfa továbbfejlődését és termőkészségét biztosító tavaszi nyesés* ismertetésére.

A kehelyalakú bokorra fejlődött 5—8 oldalággal bíró fácska minden vezérvesszőjét évente tavasszal annyira kell visszanyesni, hogy rajta elegendő oldalhajtás fejlődjön. Célja ennek az, hogy a vezérvessző elágazódjék, termővesszőket neveljen s így az ágak alulról felfelé termővesszőkkel legyenek benöve. A legfelső hajtás az ág folytatását adó vezérhajtást képezi. Hogy ez biztosan kifejlődhessen, *a vezérvesszőt mindig hajtórügyre, kettős- vagy hármásrügyre kell nyesni*. Hogy a vezérvesszőt mennyire nyessük vissza, azt az előző évi nyesés következménye mutatja. Ha az előző évben a vezérvesszőt a kelleténél rövidebbre nyestük, akkor az több igen erős oldalvesszőt nevelt. Ha pedig az előző évben a nyesés a kelleténél hosszabbra történt, akkor a vezérvessző alsó, nagyobbik felén a rügyek nem hajtottak ki s a vessző kopasz maradt.

A vezérvesszők megnyesése után munkába vesszük az *oldalvesszőket*. Elsősorban a túl sűrűn álló vesszőket ritkítjuk meg úgy, hogy a feleszámúakat többen kivágjuk. Ezután azokat a termővesszőket, amelyek a hármás és kettős rügyek zöme a vessző alsó felére esik, 4—5 ilyen rügyre, tehát körülbelül 15—25 cm hosszúra nyessük. Azokat az erősebb vesszőket, amelyek termőrügyek nincsenek, vagy amelyek a hármás rügyek 40 cm-nél feljebb fejlődtek, 3—4 hajtórügyre kell visszanyesni. A bokréta nyársakat bántatlanul hagyjuk. A rövid, gyenge vesszőket, amelyek csak egy-két egyedülálló gyengébb termőrügyet látunk a legalsó egy hajtórügyre nyessük. Ugyanezt tesszük a vízajtásokkal is.

Az előző évben 3—4 hajtórügyre visszanyesett vessző, az itt most bővebben nem említett *nyári hajtáskezelés* következtében, most a tavaszi nyesés idejében egy-két vesszőből álló villásan elágazódó vesszőt mutat. *A villás elágazású felső vesszőt termő-, az alsót ugarvesszőnek nevezzük*. A termővesszőt 4—5 hármásrügyre, az ugarvesszőt pedig 2—3 hajtó-

rügyre, tehát rövidre nyessük vissza. A rákövetkező tavasszal a kitermett termővesszőt töben vágjuk le, míg az alatta levő ugarvesszőből időközben fejlődött két vessző közül a felsőt, mint termővesszőt 4—5 hármarrügyre, az alsó ugarvesszőt pedig ismét csak 2—3 hajtórügyre nyessük. Ez a *váltónyesés* ugyan olyan módon történik, mint pl. a szőlőnél a kétrügyes csapból fejlődött termő- és ugarhajtásokból képződött két vessző tavaszi nyesése. Sokszor előfordul, hogy az ágon egy helyről két vessző nőtt ki. Ebben az esetben az erősebben fejlődött vesszőt 3—5 hármarrügyre, míg a mellette álló gyengébbet, a rajta levő legalsó 2—3 hajtórügyre kell visszanyesni. A következő év tavaszán a hosszúra nyesett s kitermett termővesszőt töben vágjuk le, míg a mellette levő, most már villás elágazású vesszőt az előbb említett váltónyesés módján kezeljük tovább. Említettem, hogy az egyedül álló teljes termővesszőt, tavasszal 4—5 hármarrügyre kell nyesni. A következő év tavaszán ezt a most már kitermett termővesszőt az alján volt hajtórügyből fejlődött vesszőig visszanyesve eltávolítjuk, a megmaradt vesszőt pedig, ha helye van és termőrügyek vannak rajta, 4—5 hármarrügyre, egyébként pedig 3—4 hajtórügyre fogjuk visszanyesni.

Az elmondottakat összegezve azt látjuk, hogy az őszibarackfák nyesése termőrügyet mutató hosszabb termővesszőkre, új hajtásokat adó rövid ugarvesszőkre, vagy ezek kombinálása alapján termő- és ugarvesszőre történik. Helyes nyeséssel az ág minden részén mindig termést adó újabb és újabb termővesszőket és ezek mellett évente ugyan csak termővesszőket nevelő, újabb ugarvesszők fejlődését biztosítjuk. Mindezt, az előbb elmondott tavaszi fanyesést kiegészítő és sohasem elhagyandó *nyári hajtásválogatás* és *zöldnyesés* által még fokozottabb mértékben elérjük.

A tavaszi nyesés munkájához tartozik még az idővel elsűrűsödött korona feleslegessé vált ágainak *ritkításszerű kinyesése* is. A koronataraktáskor elsősorban a korona belseje felé növekedő, továbbá az egymást keresztező és az egymáshoz nagyon közel álló ágakat nyessük ki. Utóbbi két esetben azonban, ha a koronában egyébként hely volna, az ágakat kivágás helyett pecekkel szétfeszítve, vagy kikötözéssel megfelelő irányba hozhatjuk s ilyen helyzetben megrögzítve, továbbra is megtarthatjuk. Az ágak kinyesése rendszeren közvetlen a kinövési helyük, az ágalap körül látható ráncok felett, töben való levágással történik. A visszamaradt sebet megfelelő kezeléssel a károsodástól meg kell óvni.

Az ágaknak, tehát már vastagabb farészeknek szükséges visszanyesése, a rajtuk látható gyűrűk, ráncok által meghatározott hely felett körülbelül 5—10 cm-rel történjen.

Olyan vidékeken, ahol a nyár elején a vesszők legfelső hajtásainak a vége hervadásszerűen lekonyul és rövidesen elszárad, a tavaszi nyesés alkalmával a vesszőket a rendesnél 1—2 rüggyel hosszabbra nyessük. A hajtások ilyen pusztulását ugyanis egy, a hajtás végének belsejében rágó rovarnak, az *Anarsia*-nak a hernyója okozza. Minthogy ez a hernyó mindig csak a vesszők legfelsőbb hajtásainak a végét rontja, az előbb említett 1—2 rüggyel való hosszabbranyesés révén a lejjebbálló szükséges hajtások a rovar jelenléte ellenére is bántatlanul maradván teljes

egészükben kifejlődhetnek. A hosszabbra történő nyésés következtében fejlődött fölösleges számú hajtást az előbb említett zöldnyésés alkalmával, júniusban távolítjuk el.

A gyümölcsfák nyésését éles kertikéssel, kertiollóval vagy kerti-fűrészsel végezzük. Létrát, valamint a kötözések, irányítások elvégzésére raffiát, kókuszkötelet is magunkkal hordunk. Ezenkívül oltóviaszt vagy egy órahosszáig főzött kátrányt is magunknál tartunk, hogy ezekkel a fán ejtett nagyobb nyésési sebeket azonnal bekenhessük.

Ha fát nyesünk, akkor melléje állva, mindig az egy helyről elérhető összes részeket nyessük meg, nehogy folytonosan a fa körül járkálva, a talajt nagyon összetapossuk. A levágott farészeket mindig kézben fogva, halomba dobáljuk össze, hogy későbbi összeszedésük ne okozzon külön költséges és időrabló munkát. Először mindig a legmagasabban álló és a legbelső ágakat nyessük, mert a fordítva végzett munka esetén a már megnyesett ágak nem pótolható galyait és rügyeit testünkkel vagy ruhánkkal letördelhetjük.

Sohasem szabad nyésés közben a fa koronájába vagy az egyes ágakra állni. Mindig a fa mellé állított létráról kell a földről már el nem érhető, magasabban levő részeket megnyesni. Az egyes ágak nyésését is mindig felülről lefelé haladva végezzük. A vezérvesszők visszanyesésénél ügyelnünk kell ezeknek egymáshoz viszonyított egyenlő növekedésére és a fa alakjának a megtartására is. Vegyük figyelembe, hogy a kerti-fűrész roncsolt felületű, nehezen behegedő sebet ejt. Ezért a fűrészszokozta sebet azonnal éles késsel vágjuk simára és azután oltóviasszal vagy fakátránnyal kenjük be.

Mint minden gyümölcsfa, az őszibarackfa is *idővel elvénül*. Ez az állapot a helytelenül kezelt vagy gondozatlan őszibarackfánál különösen gyorsan áll be. Ilyenkor a fa felkopaszodik, vagyis az ágak alsó galyai leszáradnak, a hajtások és a gyümölcsök csak az ágak csúcsán mutatkoznak s a fa többnyire mézgásodni is kezd. Előfordul az is, hogy erős télen az őszibarackfa galyai elfagynak, elpusztulnak, avagy más baj éri a fát. Ilyen esetekben a fát meg kell *ifjítani*. Vagyis öreg, beteg ágainak erős visszanyesése révén a törzséből és megmaradó ágcsonkjaiból új, életrevaló, termőképes koronát nevelünk.

Az ifjításnál az idősebb farészeken levő, szemmel nem látható *rejtett rügyek* kihajtására törekszünk. A rejtett rügyek legtömegesebben az ágnak azon a részén vannak, ahol az ágat évekkal ezelőtt, mint vezérvesszőt visszanyestük. A rejtett rügyek, míg a fa él, életben maradnak. De csak abban az esetben fejlesztenek hajtást, ha az ágat azokra visszanyesve, az ennek következtében előálló erős nedvtorlódás azokat kihajtásra kényszeríti. Az ifjítást célzó visszanyesés helyét az ág héján látható *ráncok*, *gyűrűk* mutatják. Az ifjításnál a fa vastag ágait hosszúságuk felére, vagy még ennél is rövidebb csonkokra nyessük. A nyésés az előbb említett ráncok, gyűrűk felett körülbelül 5—10 cm hosszúságú csonk meghagyásával történik.

Az őszibarackfa ifjításának az ideje augusztus végén, szeptember elején van. Most csupán azért említem meg, hogy a megifjított fának az ifjítást követő második és tavaszán szükségessé váló tavaszi nyésését is megismertethessem. Az őszi ifjítás céljából erősen visszanyesett fa az

ifjítást követő tavaszon sok, erőteljesen növekedő hajtást fejleszt. Ezeket a tavasz folyamán megválogattuk s közülük csak azokat hagytuk meg, amelyekből az új koronát akarjuk kinevelni. Az ifjítást követő második tavaszon ezeket a vezérvesszőket éppen úgy nyessük, amint azt a fiatal fa koronájának a kinevelésénél már elmondottuk. Az így nyert új korona a második-harmadik évben már ismét teremni kezd. Továbbnevelése és tavaszi nyesése ugyanúgy történik, mint a hasonlókorú bokoralakú őszibarackfánál már ismertettem.

Itt említem meg, hogy a magról kelt hitvány gyümölcsöt termő őszibarackfát, vagy azt, amelynek gyümölcsével egyéb okok miatt nem vagyunk megelégedve, *átoltás* segítségével sorolhatjuk be a megtartani érdemes, hasznotadó fánk közé. Az átoltott fa ugyanis biztosabban és sokkal előbb megadja a termést, mint a nem jó termést adó se ezért kidobott fa helyett elültetett, bizonytalanul megeredő fiatal, új őszibarackfa.

Az őszibarackfa átoltása kizáróan nyáron történő alvószemzés módján történhet. Az átoltandó fát előzően, a már ismertetett módon meg kell ifjítani. Tavasszal a fejlődő hajtásokból a leendő korona ágainak megfelelő számú hajtást meghagyva, a többi eltávolítjuk. A koronaágakat szolgáltató, meghagyott hajtásokat augusztus végén az általunk természeteni kívánt fajttal *beszemezzük*. A következő tavasszal a szemzés helye felett biztosító-csapot hagyva, a vesszőket visszanyessük. Májusban a szemzések hajtásait csaphoz kötözzük s koronaágakat nevelünk belőlük. Minden más hajtást fejlődésük első idején, a biztosító-csapokat pedig július végén levágva, eltávolítunk. *Nagy előny, hogy az így oltott őszibarackfán kinevelt új korona már két-három év múlva számottevő termést hoz.*

Bizonyos, hogy az előbbieken ismertetett módon kezelt és rendes tavaszi nyesésben részesített őszibarackfák kellő termőerőben megmaradva, mindig hasznót jelentő terméssel jutalmazták a rájuk fordított munkát. Az elmondottak megszívlelése, azok követése a gazdának csak előnyt, jelentékeny jövedelmet jelent.